

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **F. P.**, bytem X, v řízení zastoupeného Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou se sídlem Praha 10, Ke Skalkám 58, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví ČR**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.7.2014 č.j. 38414/2014-NH-30.1.-22.7.14, ve věci svobodného přístupu k informacím,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu 10.10.2014 v zákonné lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě (dále jen ZÚ) ze 17.6.2014 č.j. ZU/17819/2013, kterými byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen informační zákon), odmítnuta část žádosti žalobce z 27.2.2014 uvedená pod body 4) a 5), jíž žalobce žádal poskytnout fotodokumentaci všech měřících míst (vč. referenčních míst) při měření hluku ze střelnice v L.h dne 8. 9. 2013 a data z paměti jednotlivých (všech) měřících přístrojů (zařízení) včetně přístrojů umístěných na tzv. referenčních místech, a to ve formátu těchto měřících přístrojů (tzv. primární data), použitých při měření hluku ze střelnice v L. dne 8.9.2013, s poskytnutím na technickém nosiči dat, s výjimkou těch citovaných informací bodu 4) a 5), které již byly žalobci poskytnuty, tj. fotodokumentace místa měření č. 1 a primární data měřícího přístroje z měřícího místa č. 1. Žalobce se dále domáhá, aby žalovanému byla nařízena povinnost poskytnout mu požadované informace.

Žalobce namítá, že žalovanému vznikla povinnost poskytnout všechny požadované informace po zaplacení úhrady vyměřené povinným subjektem, neboť ZÚ ve sdělení o výši této úhrady, kterou podmínil poskytnutí požadovaných informací, žalobci vůbec nesdělil, že by některou z jím požadovaných informací neměl k dispozici. O částečném odmítnutí žádosti žalobce navíc nebylo rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě dle § 15 odst. 1 informačního zákona. Žalobce rovněž poukázal na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21.9.2010, č. j. 2 As 34/2008-90, z nichž má vyplývat, že žadatel má vždy obdržet informaci, pokud uhradí povinným subjektem požadovanou částku. Jiné závěry by podle názoru žalobce znamenaly, že povinným subjektům by náleželo vícero nástrojů, jak požadované informace neposkytnout.

Žalobce dále namítá, že tvrzení povinného subjektu jakož i žalovaného o tom, že požadované informace nemají k dispozici, nejsou pravdivá. V přípisu ZÚ ze 7.4.2014, č. j. ZU/10325/2014 byl postup povinného subjektu odůvodněn tímto, že v protokolu o předmětném měření hluku z 8.9.2013 jsou zaznamenány údaje z měřícího zařízení č. 1 (dále jen MM 1), a proto jsou žalobci sdělena požadovaná data vztahující se jen k MM 1. Žalobce se obsáhle vyjádřil k metodice a způsobu měření hluku v mimopracovním prostředí, přičemž odkázal na Metodický návod pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí z 11.12.2001 a ustanovení ČSN ISO 1996-1 a ČSN ISO 1996-2. Žalobce je přesvědčen, že ZÚ postupoval v rozporu s uvedenou metodikou měření, neboť bez ohledu na požadavek objednatele mělo měření hluku probíhat primárně ve venkovním prostoru RD Ludvíkovice č. p. X (MM 2). Žalobce považuje za nepřípustné, pokud údaje z měřícího místa ve venkovním prostoru RD L. č. p. X (MM 2) nejsou zachyceny v protokolu o měření, ačkoliv v průběhu předmětného měření probíhalo kromě venkovního prostoru RD L. č.p. X (MM 1) měření i v prostoru MM 2, což ZÚ sám připouští. Odmítnutá část žádosti žalobce o informace se vztahuje právě k fotodokumentaci a primárním datům z paměti měřících přístrojů z MM 2. Žalobce v této souvislosti poukázal na předchozí protokoly povinného subjektu o měření hluku ze stejné oblasti, při němž bylo měření hluku prováděno na více místech,

z nichž některá nebyla následně uvedena v protokolu, přesto byly údaje z těchto míst následně v rámci svobodného přístupu k informacím poskytnuty. Další námitky žalobce směřovaly ke zpochybnění metodiky měření, kterou ZÚ zvolil.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, přičemž uvádí, že žalobce nikdy nepodal stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona proti výši sdělené úhrady, a proto nemohla být vyměřená výše úhrady přezkoumána. Žalobce poté, co úhradu zaplatil, obdržel přípisem ZÚ ze 7.4.2014 informaci požadovanou v bodech 1) až 3) a část informace požadovanou v bodech 4) a 5) předmětné žádosti. Žalobce proti tomuto postupu ZÚ brojil stížností na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona s námitkou, že mu ve vztahu k jeho žádosti pod body 4) a 5) byla poskytnuta jen částečná informace. K další žalobní námitce, že ZÚ má mít k dispozici požadované informace, které žalobci nebyly poskytnuty, žalovaný uvádí, že předmětné měření hluku se uskutečnilo v rámci výkonu státního zdravotního dozoru na základě objednávky Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, v níž je výslovně stanoveno požadované místo měření hluku, kterým byl venkovní prostor stavby rodinného domu L. č. p.X (MM 1). Pokud měření probíhalo rovněž u domu L. č. p. X (MM 2), jednalo se toliko o místo pomocné, které bylo určeno pro případ, že by nebylo možno provést stanovení přesného počtu a časů jednotlivých výstřelů a soustřelů na MM 1. Jelikož data získaná z MM 1 poskytovala relevantní údaje, nebylo nutno při jejich vyhodnocování použít pomocné údaje z MM 2. Údaje z MM 2 se proto staly nadbytečnými a ZÚ je nijak neuchovává. Pokud uvedené údaje nebyly obsaženy v protokolu z měření, ZÚ ani nevznikla povinnost tyto údaje archivovat. Informace, které ZÚ objektivně nemá, nemohou být žalobci poskytnuty, přičemž v rámci rozhodnutí o odmítnutí části žádosti byla žalobci dána všechna uvedená vysvětlení. K samotnému měření žalovaný uvedl, že proběhlo v souladu s českými právními předpisy, technickými normami a metodickým návodem žalovaného. Další námitky žalobce, kterými brojí proti zvolené metodice měření a výkladu metodického návodu, nejsou dle názoru žalovaného pro posouzení věci podstatné, neboť zcela míjí účel informačního zákona.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 1.11.2016 č. j. 22 A 113/2014-55. Ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017 č.j. 7 As 329/2016-46 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ZÚ byla 3.3.2014 doručena žádost žalobce, v níž dle zákona č. 106/1999 Sb. žádal o poskytnutí informací pod body 1) až 5), když pod bodem 4) žádal o fotodokumentaci všech měřících míst (včetně referenčních) při měření hluku ze střelnice v L. dne 8.9.2013 a pod bodem 5) data z paměti jednotlivých (všech) měřících přístrojů (zařízení) včetně přístrojů umístěných na tzv. referenčních místech, a to ve formátu těchto měřících přístrojů (tzv. primární data), použitých při měření hluku ze střelnice L. dne 8.9.2013. Přípisem ZÚ ze 6.3.2014, č. j. ZU/05795/2014 bylo žalobci sděleno, že za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací požadují úhradu 750 Kč. Poté, co žalobce tuto úhradu zaplatil, mu byla přípisem ze 7.4.2014, č. j. ZU/10325/2014 zaslána odpověď na jeho žádost

o informace. Vzhledem k tomu, že ZÚ neposkytl všechny informace, žalobce podal stížnost na postup při vyřizování této žádosti, v níž potvrdil předání informací pod body 1) až 3) s tím, že informace požadovaná pod body 4) a 5) mu byla poskytnuta jen částečně. Ve stížnosti konkrétně namítal, že mu byla poskytnuta fotodokumentace a data z měřicího zařízení umístěném na MM 1, přestože tyto údaje požadoval ze všech měřicích míst včetně referenčních. Rozhodnutím žalovaného ze 4.6.2014, č. j. 24506/2014-NH-30.1.4.-25.4.14 bylo ZÚ přikázáno, aby ve lhůtě do 15 dnů vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., a to ve zbytku žádosti pod body 4) a 5). ZÚ následně vydal 17.6.2014 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, č.j. ZU/17819/2013, v jehož odůvodnění konstatoval, že nebylo možno žalobci poskytnout informace ve zbytků bodů 4) a 5), neboť tyto informace objektivně nebyly k dispozici. K tomuto ZÚ dále uvedl, že uvedená data nebylo nutno zpracovávat ani uchovávat, když pro něj byla nadbytečná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě něhož žalovaný přezkoumal rozhodnutí ZÚ. Jelikož výrok rozhodnutí ZÚ neuváděl, jaká konkrétní část žádosti žalobce z 27.2.2014 byla odmítnuta, čímž nesplňoval nároky v podobě určitosti, konkrétnosti, přesnosti a srozumitelnosti výroku rozhodnutí, žalovaný svým rozhodnutím z 25.7.2014, č. j. 38414/2014-NH-30.1.-22.7.14 změnil výrokovou část rozhodnutí ZÚ a specifikoval výrok do podoby, která odpovídá odůvodnění rozhodnutí i obsahu spisového materiálu. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí navázal na odůvodnění ZÚ s tím, že měření hluku dne 8.9.2013 sice bylo provedeno i na dalším pomocném místě u domu Ludvíkovice č.p. 277 (MM 2), avšak data pořízená z tohoto měření byla pro ZÚ nadbytečná, a proto vůbec nedošlo k procesu zpracování a následnému uchování těchto dat.

K námitce žalobce, že ZÚ vznikla povinnost poskytnout žalobci všechny informace, neboť zaplatil požadovanou úhradu, přičemž předtím ZÚ v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl o částečném odmítnutí jeho žádosti, lze uvést, že není důvodná. Soud sice považuje za logické, aby povinný subjekt nejprve rozhodl o částečném odmítnutí žádosti a následně žadatele vyzval k zaplacení úhrady dle § 17 informačního zákona, nicméně pokud požadovaná informace neexistuje (a není tu ani povinnost povinného subjektu takovou informaci mít), nemůže být žadateli poskytnuta, i když byla úhrada ve smyslu § 17 informačního zákona zaplacená. V případě, že povinný subjekt žádosti (byť i jen zčásti) nevyhoví, musí ve lhůtě pro vyřízení žádosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Žádost o informace byla ZÚ doručena 3.3.2014, přičemž rozhodnutí o odmítnutí části žádosti bylo vydáno až 17.6.2014. Pokud však povinný subjekt nevydá rozhodnutí v zákonné lhůtě, nelze později vydané rozhodnutí považovat jen z tohoto důvodu za nezákonné, neboť lhůta pro uvedené rozhodnutí není lhůtou prekluzivní, ale toliko lhůtou pořádkovou. Závěry prezentované žalobcem nevyplývají ani z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21.9.2010 č.j. 2 As 34/2008-90, Sb. NSS č. 2164/2011, www.nssoud.cz, na které žalobce poukazoval. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud navázal na rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného k rozhodování některých kompetenčních sporů, který dospěl k závěru, že pokud žadatel za poskytnutí informace zaplatil požadovanou úhradu, může se domáhat vydání tvrzeného bezdůvodného obohacení běžnou civilní žalobou, a to vůči státu, resp. státnímu orgánu, který takovou úplatu přijal. Nejvyšší správní soud následně dovodil, že pokud žadatel úhradu zaplatí a požadovanou informaci obdrží, je na jeho rozhodnutí, zda poté či současně s tím podá stížnost dle § 16a informačního zákona

k nadřízenému orgánu, který může výši úplaty změnit. Není-li žadatel s tímto vyřízením spokojen, má možnost podat u soudu žalobu podle části třetí o.s.ř. na vydání bezdůvodného obohacení, přičemž soud následně přezkoumá, zda byla úhrada vyčíslena v souladu s § 17 odst. 1 informačního zákona. Tyto úvahy však nijak nepodporují stanovisko žalobce prezentované v prvním žalobním bodu, neboť se vztahují toliko k možnostem obrany žadatelů o informace, pokud nesouhlasí s výší zaplacené úhrady.

K další námitce, v níž žalobce vyjadřuje své přesvědčení, že požadovanou informaci má mít ZÚ v dispozici, lze uvést, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zabýval konkrétními skutečnostmi, které jej vedly k závěru o tom, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje. Žalobci bylo vysvětleno, že měření hluku, které proběhlo 8.9.2013 v L., bylo realizováno na základě objednávky Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, která vznesla požadavek na místo měření ve venkovním prostoru u domu L. č.p. X (MM 1), čímž bylo místo měření jednoznačně stanoveno. Žalovaný ve shodě se ZÚ připustil, že měření hluku bylo provedeno i na pomocném místě u domu L. č. p. X(MM 2), avšak uvedené místo bylo určeno ZÚ pro případ, že by nebylo možno provést stanovení přesného počtu a času jednotlivých výstřelů a soustřelů na MM 1. Jelikož získaná data z objednaného MM 1 poskytovala dostatečně relevantní údaje, nebylo nutno při jejich vyhodnocování použít pomocné údaje z MM 2 určeného ZÚ. Pro nadbytečnost nebyla data z MM 2 dále zpracována ani uchována, což odpovídá i příručce jakosti, podle níž jsou archivována pouze data, jejichž výsledky jsou uvedeny v protokolu o měření hluku. Tyto skutečnosti vyplývají i z protokolu ZÚ č. 64088/2013, v němž byly vyhodnoceny a zpracovány pouze údaje z MM 1. V dalších úvahách žalovaný uvedl, že ZÚ ani nevznikla povinnost tato data archivovat, neboť nebyla zahrnuta do protokolu o příslušném měření hluku, když se uchovávají jen ty údaje, na základě nichž byl vypracován protokol.

Pokud bylo u jednání dokazování doplněno metodickým návodem žalovaného ze dne 11.12.2001 č.j. HEM-300-11.12.01-34065 a rozhodnutím žalovaného ze dne 30.9.2014 č.j. 47878/2014-NH-30.1-19.9.14/I., je třeba akcentovat, že rozhodnutím ze dne 30.9.2014 rozhodoval žalovaný v jiné situaci. Rozhodnutí ze dne 30.9.2014 se týkalo údajů o hodnotách hluku a způsobu měření, tedy informací, které byly podle žalovaného zahrnuty přímo do protokolů o měření a původně nebyly žadatelce poskytnuty proto, že povinný subjekt necítil povinnost je poskytnout. Naopak rozhodnutí v žalobcově věci ze dne 25.7.2014 se týkalo dat, která v době kontrolního měření patrně skutečně byla v měřicím přístroji, ovšem žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč nebyla dále uchovávána a zpracovávána, a tedy proč je v době podání žalobcovy žádosti o informace zdravotní ústav vůbec neměl k dispozici a proč neměl povinnost je mít.

Soud neprováděl další důkazy navržené žalobcem, když pro posouzení věci bylo jejich provedení nadbytečné. Žádný z těchto důkazů totiž není způsobilý k prokázání skutečnosti, že žalovaný nebo ZÚ dodnes předmětnými informacemi disponuje.

Pokud žalobce obsáhle argumentuje metodickým návodem pro měření hluku, nejedná se o obecně závazný právní předpis, z něhož by plynula povinnost povinného subjektu předmětná data archivovat. Případné pochybení povinného subjektu spočívající v případném nedodržení tohoto metodického návodu tak nemůže vést k závěru, že povinný subjekt je povinen předmětné informace žalobci poskytnout i přesto, že je nemá. Taková povinnost by tu mohla být jen v případě, pokud by povinnost archivace plynula z obecně závazného právního předpisu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2015 č.j. 6 As 136/2014-41, Sb. NSS č. 3223/2015) – metodický návod však takovým obecně závazným právním předpisem není.

Pokud (snad) Ing. David Kresl žalobci telefonicky sdělil, že předmětná data by bylo možno poskytnout cestou žádosti o informace, pak ani prokázání tohoto telefonického rozhovoru by nemohlo vést k závěru, že předmětnými daty ZÚ či žalovaný disponovali ještě i k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Soud uzavírá, že:

- nebylo vyvráceno tvrzení žalovaného, že předmětné informace nemá k dispozici on ani ZÚ,
- z žádného ustanovení zák. č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ani z jiného obecně závazného právního předpisu nevyplývá povinnost povinného subjektu předmětné informace archivovat, a
- žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč nebyla data z měřicího přístroje dále uchovávána a zpracovávána, a tedy proč je v době podání žalobcovy žádosti o informace zdravotní ústav vůbec neměl k dispozici.

Jedná se navíc o data natolik jedinečná (hodnoty zjištěné v konkrétních okamžicích na konkrétním místě), že je objektivně nemožné po smazání tato data vytvořit znovu.

Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno

podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí
k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 4. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu